

som det ogsaa, som den ærede Ordfører sagde, kunde ske, at Børnemoderen i flere Tilfælde kunde blive stavnshunden. Da der imidlertid er stillet et Vædringsforslag, der gaar i lignende Retning som mit, er der ikke Grund for mig til at fastholde mit Vædringsforslag. Jeg har derfor begæret Ordet for at tage det tilbage, men forinden skal jeg endnu gøre et Par Bemærkninger. Naar Forslagsstillerne have fastholdt, at det Bidrag, som saaledes af Børnemoderens Opholdskommune udbetales, skal refunderes efter Fattiglovens Regler, medens de udstyde Bestemmelsen om Fjerdeparten, skal jeg bemærke, at Redaktionen af den nugældende Fattiglovs Regler er ikke af den Bestaffenhed, at der derved særlig er taget Hensyn til det Forhold, her er Tale om. Da man vedtog Fattigloven, havde man ikke særlig dette Forhold for Øje, og det synes, at man ikke en Gang har tænkt paa Alimentationsbidrag. Naar det derfor i Fattiglovens Regler om Refusion hedder, at naar en Kommune forlanger refunderet, hvad den har udgivet til Fattigforsørgelse, skal den forlange det inden 4 Uger og altid saaledes, at Afhøringen medfølger, saa passer det ikke paa dette Tilfælde; men jeg antager nok, at man kommer ud deraf. Jeg kunde imidlertid have Øyst til at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes det gaar med den nugældende Lov, som skal gælde, indtil den ny træder i Kraft. Efter den gældende Lov er det saaledes, at Børnefaderens Opholdskommune kommer til at betale. Er det da nu saaledes i Praksis, at efter den nye Fattiglov kommer Børnefaderens Opholdskommune til at betale $\frac{1}{4}$? I Ministerialskriftelse af 23de Februar 1889 om dette Spørgsmaal er det jo udtalt, at Soldatens Opholdskommune ogsaa skal betale Alimentationsbidrag, at f. Eks. København, hvor der ligger en Mængde Soldater, skal betragtes som deres Opholdskommune, saa længe de ere der, og ogsaa betale Alimentationsbidrag. Nu gad jeg nok vidst, hvorledes det gaar med den nye Fattiglov, om Praksis siden 1ste Januar har ført til, at den Kommune, hvori en Børnefader bor, som er pligtig til at betale Alimentationsbidrag men ikke selv kan, kommer til at betale en Fjerdepart.

Derefter skal jeg tage mit Vædringsforslag under Nr. 12 til § 4 tilbage.

Formanden (Høgsbrø): Vædringsforslaget under Nr. 12 er taget tilbage; er der nogen, der optager det? (Ophold). Do det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

J. C. Christensen: Der er endnu en Ting, jeg vil gøre opmærksom paa. Det er nærmest til de ærede Forslagsstiller, jeg skal henvende mig. Der blev sagt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Dusen), jeg tror den Dag, Lovforslaget blev forelagt, at Kommunerne havde følt sig noget generede ved den Bestemmelse i den gamle Lov, at de kunde komme til at betale Alimentationsbidrag for Folk, der vare rejste til Udlandet, saa vidt jeg erindrer nævnte den ærede Ordfører særlig Amerika, og det er jo rimeligt, at han nævnte dette Land; thi dertil drager jo den største Del af disse Folk. Jeg vil spørge den ærede Ordfører, om det er rigtigt at udtage denne Bestemmelse her af dette Forslag; thi naar det gaar ud af Loven — og det gør det, som Lovforslaget er her, og som Forslagsstillerne Mening er — hvad bliver saa Følgen? Følgen bliver den, at Børnemoderen, som ikke selv kan opdrage sit Børn, men hidtil har kunnet det med den Hjælp, hun har modtaget af Børnefaderen eller hans Opholdskommune eller i sidste Instans af hans Forsørgelsekommune, gaar nu paa Fattigvæsenet. Det er en Ulempe for hende, at hun skal paa Fattigvæsenet, fordi Børnefaderen er rejst til Amerika. Udeladelsen af denne Bestemmelse, som de ærede Forslagsstillerne ville, kommer altsaa til at gaa ud over Børnemoderen og hendes Forsørgelsekommune. Det er temmelig sikkert; men endelig er der et at lægge Mærke til, og det havde det Udvalg, som havde Loven af 20de April 1888 at behandle, klart Øje for — det staar i dets Betænkning — at en saadan Mand, der rejser til Amerika, enten han er Ungkarl eller ikke, efterlader sig undertiden Gjendele, som hans Forsørgelsekommune, naar den faar Krav paa ham, kan holde sig til og gøre sig betalt i, ligesom han ogsaa, naar han er i Amerika, meget vel kan faa en Arv, hvori hans Forsørgelsekommune kan gøre sig betalt. Udvalget med det ærede Medlem fra Kallundborg (A. Sørensen) som Ordfører udtalte, at det, at man fastholdt, at selv om han var rejst til Amerika, var han pligtig til at betale, blev kun en Enlægning af Byrden fra hendes Forsørgelsekommune til hans — men herved naaedes, skriver Udvalget, at for saa vidt han har Gjendele her hjemme, eller der med Tiden skulde tilfalde ham Arv, vil hans Forsørgelsekommune nok vide at holde sig dertil, ligesom det kan tænkes, skriver det videre, at Børnefaderen, selv om han er i Udlandet ikke vil lade det sidde paa sig, at hans Forsørgelsekommune skulde